

Գևորգ ԷՄԻՆ

Հայ ժողովրդին

Դու երգի ծո՛վ ես անափ,
Ես՝ քո մի կաթի՛լը կյանքում.
Դու ծառի բո՛ւն ես կանաչ,
Ես՝ ճյուղ, որ քեզնո՛վ է ծաղկում.

Չլիներ լի՛ճը Սևանա –
Հագի՛վ թե գրնգար Ջանգուն

Թե չլիներ հո՛ղը քո,
Ասա՛ ինձ, ո՞ր շոչեին,
Ո՞ր կտուրին իջնեին
Աղավնիներ՛ը երգիս.

Թե չլիներ հո՛ղը քո,
Որտե՞ղ հողմից փրկվեին,
Ո՞րտեղ խարիսխ ձգեին
Առագաստներ՛ը երգիս.

Թե Արև իսկ լինեի –
Ինչի՛ս էր փառքն երկնային,
Թե լույսը քե՛զ չտայի,
Իմ հայրենի՛ք, իմ երկի՛ր...

Մասի 'ս, հպա 'րտ ես դու,
Մինչ ես '
Քո վշտերից կռանու՛մ եմ.
Չահել, գվա՛րթ ես դու,
Մինչ ես
Քո հոգսերից ծերանում եմ.
Դրանից չե՞ս դու վե՛հ ու վե՛հ,
Իսկ ես տանջվու՛մ,
Սրտնեղում եմ,
Որ մի օրվա անցորդ եմ ես
Իսկ դու հավետ քո տեղու՛մ ես...
Ես քարանում եմ քո վշտից,
Դու խաղ անում աստղերի հետ...
Երանի ես լեռ լինեի
Իսկ դու Մասի 'ս,-հայոց պոե՛տ: